

СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ГОТОВНОСТІ ВЧИТЕЛІВ ДО ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

У статті з'ясовано різні підходи до визначення поняття готовності вчителів до професійної педагогічної діяльності. Охарактеризовано різні погляди дослідників щодо готовності вчителів до здійснення здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі. Визначено та описано структурні компоненти готовності вчителя до здоров'язбережувальної діяльності.

Ключові слова: *готовність, здоров'язбережувальна діяльність, структурні компоненти, здоров'язбережувальне середовище.*

Постановка проблеми. Цінність педагогічної професії є неперехідною як в умовах стабільності, так і в умовах соціальних змін, хоча зміст, сутність і специфічні її характеристики змінюються. Учитель нині, як і раніше, виконує функції вихователя нового покоління, організовує навчальну та позаурочну діяльність учнів, пропагує суспільно-гуманістичні та психолого-педагогічні знання серед батьків та громадськості. Проте, сучасні батьки шукають для своєї дитини вчителя, який не лише передасть їй знання, а й зможе сформувати в неї навички, що забезпечать їй успішність у майбутньому інформаційному суспільстві.

Ми добре знаємо, що школа постійно перебуває у процесі змін, зумовлених такими зовнішніми чинниками, як конкуренція, інновації, урядова політика, запити суспільства, які постійно зростають. Відповідно до педагогічних колективів потрібно розробляти та впроваджувати нові стратегії, форми та методи роботи. Адже сучасна школа – це школа, яка

постійно й успішно просувається вперед у розвитку інноваційних педагогічних технологій, учителі якої прагнуть зростати у своїй творчості, підвищуючи в такий спосіб свою конкурентоздатність та отримуючи моральне задоволення від особистісного зростання.

На уявлення про те, яким має бути конкурентоспроможний учитель, значно впливає національний ідеал. Уже на початку ХХ ст. у вітчизняній педагогіці спостерігалася тенденція до створення національного ідеалу вчителя. Ідеальним вважали такого педагога, який був духовно довершеною особистістю, професіоналом, а також комунікабельним, високоморальним та ерудованим.

В усі часи перед українським учителем стояло завдання знати історію, мову, культуру і традиції рідного народу, мати чітку громадянську позицію, пробуджувати національну й політичну свідомість учнів та їхніх батьків.

Проте, сьогодні ідеал учителя істотно не змінився. Йому, як і раніше, необхідно володіти високим рівнем знань у галузі педагогіки, психології, політики, історії, філософії, промисловості, управління та вміти доступно й у цікавій формі передавати їх дітям.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз психолого-педагогічних джерел свідчить про те, що проблема готовності учителів до професійної діяльності висвітлюється у працях багатьох дослідників (Н. Безгодова, Н. Бібік, Л. Ващенко, С. Гончаренко, Т. Гороховська, К. Дурай-Новакова, І. Зязюн, З. Левчук, О. Лісовий, О. Міщенко, В. Момот, О. Пометун, О. Савченко, Д. Узнадзе, А. Хуторський та інші).

Мета статті. Сучасна освіта потребує висококваліфікованих, досвідчених, компетентних професіоналів, які володіють глибокими педагогічними знаннями, надбаннями національної та світової культури. Крім того, учитель має усвідомити, що наше майбутнє – за здоровими людьми, адже лише фізично і морально здорова людина здатна творити та приносити користь людям. Саме тому, провідна роль у реалізації здоров'язбереження учнів і належить учителям.

З метою поліпшення здоров'я дітей та молоді в Україні прийнято близько 100 нормативно-правових актів. Їх завдання полягає у тому, щоб скоординувати зусилля школи, сім'ї, громадськості, всіх зацікавлених центральних, місцевих органів виконавчої влади та місцевого самоврядування на здоров'язбереження у загальноосвітніх навчальних закладах, позитивну мотивацію на здоровий спосіб життя та культури здоров'я в учнів.

Виклад основного матеріалу. Провідна роль у реалізації здоров'язбереження учнів належить учителеві. В. Сухомлинський зазначав, що вчитель повинен знати і відчувати те, що на його совісті – доля кожної дитини, що від його духовної культури та ідейного багатства залежить розум, здоров'я, щастя людини, яку виховує школа [14].

Ці ідеї є актуальними й сьогодні. З огляду на те, що особливої уваги потребує питання підвищення компетентності педагогічного колективу, підготовки вчителів до здоров'язбереження у загальноосвітньому навчальному закладі як складової їхніх професійних обов'язків.

Готовність учителя у педагогічній літературі розглядається з різних позицій, зокрема, як: умова та регулятор діяльності, психологічний стан, установка, особистісне утворення, ставлення, наявність певних потреб, синтез властивостей особистості тощо. Ми погоджуємося із думкою Б. Ананьєва, що готовність починає формуватися ще до початку професійної (трудової) діяльності, а надалі розвивається разом із професійною працездатністю як потенціалом основної діяльності [1, с. 23].

У своїх працях із дослідження пристосування особистості Д. Узнадзе наголошував, що готовність – суттєва ознака установки, що виявляється в усіх випадках поведінкової активності суб'єкта [15, с. 137]. Готовність – це складне особистісне утворення, багаторівнева та багатопланова система якостей і властивостей особистості, що в сукупності дають змогу суб'єкту ефективно виконувати конкретну діяльність, – стверджує дослідник В. Моляко [11, с. 12].

З огляду на ідеї І. Шапошнікової, готовність майбутнього вчителя початкових класів до педагогічної діяльності базується на психологічній, педагогічній і предметній підготовці, що передбачає насамперед сформованість особистісних якостей педагога [16, с. 152]. Такої самої думки дотримується і В. Ортинський, який розглядає готовність до професійної педагогічної діяльності як професійну кваліфікацію та певну сукупність особистісних якостей і властивостей [12, с. 453].

На думку В. Сластьоніна, готовність є особливим психічним станом, який характеризується наявністю в суб'єкта образу, структури певної дії та постійної направленості свідомості на її виконання. Дослідник виділяє у складі професійної готовності, по перше, психологічну, психофізіологічну та фізичну готовність, а по друге – науково-теоретичну та практичну готовність. Теоретична готовність це – система знань, необхідних для здійснення діяльності, а практична готовність – наявність аналітичних, прогностичних, проєктивних та рефлексивних умінь. При цьому готовність, у його розумінні, складається із різного виду установок на усвідомлення певного завдання, моделі вірогідної поведінки, визначення спеціальних способів діяльності, оцінки своїх можливостей у їх співвідношенні з труднощами й необхідністю досягнення певного результату [13, с. 16].

Готовність до інноваційної педагогічної діяльності І. Дичківська розуміє як особливий особистісний стан, що передбачає наявність у педагога мотиваційно-ціннісного ставлення до професійної діяльності, володіння ефективними способами і засобами досягнення педагогічних цілей, здатності до творчості і рефлексії [4, с. 335].

Поняття «готовність» А. Капська трактує як позитивне ставлення, інтерес, стійкість мотиву педагогічної діяльності, спрямованість на діяльність; знання та уявлення про особливості діяльності, вимоги до особистості вчителя; володіння знаннями, вміннями, процесами аналізу, синтезу, порівнянь, узагальнень; самооцінювання своєї діяльності, рівня підготовки до неї та адекватність розв'язання професійних завдань [7].

Готовність розглядається у працях Н. Кузьміної, яка вважає, що психологічна готовність охоплює запас професійних знань, умінь і навичок, а також властивості особистості: переконання, педагогічні здібності, інтереси, професійну пам'ять, мислення, увагу, педагогічну спрямованість думки, працездатність, емоційність, моральний потенціал особистості, що мають забезпечити успішне виконання професійних функцій [9, с. 22].

Варто зазначити і те, що в психолого-педагогічних працях готовність визначається як активно-діяльнісний стан особистості, установка на певну поведінку, мобілізація сил на виконання завдання. Феномен готовності досліджувала І. Якиманська, яка виділила тривалу й ситуативну готовність, що залежить від типу вищої нервової діяльності, індивідуальних здатностей особистості й умов протікання діяльності [17, с. 28]. Дослідниця вважає готовність особистісним станом, що має три види: 1) достатній; 2) підвищений і 3) знижений. Стан достатньої готовності притаманний людині перед повсякденною, звичною роботою. А стан підвищеної готовності збуджується новизною і творчим змістом роботи, нетрадиційним стимулюванням, гарним фізичним самопочуттям тощо. Неадекватна ж емотивність особистості, що спричиняє нездатність, абстрагованість уваги, помилковість дій – це стан зниженої готовності [там само, с. 28].

Отже, зважаючи на різні підходи до визначення поняття готовності до професійної педагогічної діяльності більшість науковців розглядають його як засвоєння і опанування вчителем професійних функцій. Однак, ближчими для нашого розуміння готовності вчителів до здоров'язбереження у загальноосвітньому навчальному закладі є трактування готовності на основі особистісного стану. З огляду на це, ми вважаємо, що готовність учителів до здоров'язбережувальної діяльності варто розглядати як складову їх готовності до професійної діяльності. Це поняття трактуємо як діяльнісний стан, сформований на основі знань, потреб і ставлень, умінь і навичок, власного досвіду щодо збереження і зміцнення здоров'я дітей у загальноосвітньому навчальному закладі.

Вчитель повинен володіти професійними знаннями і вміннями, бути здатним творчо змінювати свою особистість на основі використання психолого-педагогічних знань, опанування об'єктивних духовно-моральних цінностей суспільства, з урахуванням власної індивідуальності особистості.

Як зазначає І. Бех, значущим у професійній діяльності сучасного вчителя є поглиблене самопізнання, співвідношення своїх особистісних особливостей з вимогою гуманістичної орієнтації у педагогічній взаємодії [3, с. 85]. Підготовка вчителя до здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі спрямована на формування в нього таких особистісних якостей, знань і вмінь: моральних достоїнств (громадянськості, принциповості, працелюбності, чесності); педагогічної майстерності, широкої ерудиції, критичного мислення, моральних переконань); розвинених комунікативних властивостей (чуйності, доброти, вміння співчувати і розуміти іншу людину); високої загальної культури (широти кругозору, розуміння і знання творів мистецтва; розвиненого мовлення, привабливого зовнішнього вигляду; вмінь розв'язувати конфліктні ситуації) тощо.

Учитель, причетний до впровадження здоров'язбережувальних педагогічних технологій, повинен сам володіти системою здоров'язбережувальних знань, відзначатися ціннісним ставленням до власного здоров'я як вищої цінності, розуміти необхідність його збереження і зміцнення власним громадянським обов'язком.

Для об'єктивного оцінювання готовності вчителів до здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі необхідно визначитися з її структурою: компонентами, критеріями і показниками.

Зважаючи на багатоаспектність проблеми готовності до професійно-педагогічної діяльності, більшість дослідників відзначають складність структури готовності, тлумачать її як цілісну, стійку систему взаємопов'язаних, взаємозалежних, взаємозумовлених компонентів.

Зважаючи на досліджуваний напрям професійно-педагогічної діяльності науковці визначають різні компоненти готовності. У структурі готовності до професійної діяльності Д. Узнадзе виокремив три взаємопов'язаних компоненти: 1) *когнітивний* (інтеграція уявлення про різні види діяльності); 2) *мотиваційно-змістовний* (забезпечує ініціацію процесу діяльності); 3) *саморегулятивний* (визначається здатність людини протистояти тиску зовнішніх обставин) [15, с. 45].

Дослідники М. Дьяченко та Л. Кандилович у структурі готовності виділяють такі взаємопов'язані між собою компоненти: мотиваційний – виражається у наявності потреби успішно виконувати поставлене завдання, інтересі до об'єкту діяльності, способах її здійснення, прагнення до успіху; орієнтаційний – охоплює знання й уявлення про особливості та умови діяльності; операціональний – передбачає володіння способами та прийомами діяльності, вміннями та навиками; вольовий – характеризує внутрішню потребу в управлінні діями; оціночний – передбачає самооцінку своєї підготовленості [5, с. 35]. В свою чергу, Н. Іпполітова у структурі готовності майбутнього вчителя до професійної педагогічної діяльності виділяє три взаємопов'язані компоненти: особистісний – характеризує ступінь морально-педагогічної готовності вчителя до професійної діяльності, відображає ступінь сформованості ціннісних орієнтацій, інтересу до професії, рівень розвитку мотивації до педагогічної діяльності; когнітивний – відображає поінформованість педагога щодо сутності та змісту педагогічної діяльності, рівень загальнопедагогічних, методичних, спеціально-предметних знань, необхідних для здійснення ефективної професійно-педагогічної діяльності; праксикологічний – характеризує професійні вміння і навички, необхідні для реалізації функцій педагогічної діяльності та забезпечення її ефективності [6].

Дослідниця Н. Мазур також обстоює певні компоненти готовності. Когнітивний компонент готовності вчителя до моніторингу навчальних досягнень учнів представлений сукупністю знань (загальнокультурних,

природничо-наукових, психолого-педагогічних, спеціальних). Практичний компонент охоплює сукупність знань, що дають змогу вчителю визначити цілі проведення моніторингових процедур, вибирати методики та інструментарій для їх проведення, збирати та аналізувати отримані дані, корегувати індивідуальні траєкторії розвитку учня та вдосконалювати власні професійні компетенції. А мотиваційний компонент готовності забезпечує цілісний характер цього утворення, характеризує професійно-педагогічну спрямованість особистості вчителя [10].

Готовність майбутнього вчителя до здійснення здоров'язбережувальної діяльності М. Козуб розуміє як інтегративне утворення особистості, що має системну організацію, складну, багаторівневу структуру, яка розглядається як цілісна взаємодія і взаємопроникнення фізичного, мотиваційного, когнітивного, практичного (операційно-діяльнісного) і рефлексивного компонентів. Їхня сформованість визначає здоров'язбережувальний характер і логіку організації та здійснення педагогічної діяльності, потреба та спрямованість професійно-особистісного зростання майбутнього вчителя фізичної культури [8].

З позиції О. Безпалько, готовність охоплює комплекс взаємопов'язаних мотиваційно-ціннісних, когнітивно-інтелектуальних та операційно-діяльнісних детермінант неперервного професійного зростання педагога, що забезпечують оптимальну реалізацію самоосвіти, самовиховання, самоактуалізації в його професійній діяльності [2, с. 19].

Отже, аналіз наукової літератури з проблеми готовності до професійної педагогічної діяльності засвідчив, що більшість дослідників у структурі готовності виокремлюють знання, вміння, певний досвід їх застосування на практиці, позитивне ставлення до професії вчителя, стійкі мотиви педагогічної діяльності, наявність професійно важливих якостей особистості, що виявляються у повсякденній діяльності вчителя.

Зважаючи на ці напрацювання, ми у готовності вчителя до здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному

закладі виокремили такі компоненти: когнітивний, емоційно-ціннісний та практично-діяльнісний.

Когнітивний компонент готовності вчителів до здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі представлений сукупністю знань (загальнокультурних, природничих, психолого-педагогічних, спеціальних), необхідних учителю для формування здоров'язбережувального середовища, аналізу результатів та внесення змін у навчально-виховний процес. Цей компонент готовності передбачає підвищення рівня професійної компетентності вчителя до процесу здоров'язбереження у загальноосвітньому навчальному закладі. Вважаємо, що з метою здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі вчителю потрібні знання з різних галузей наук, інтегровані в єдину систему уявлень про здоров'я і здоровий спосіб життя; знання про способи зміцнення і збереження здоров'я, базовими серед яких є знання психолого-педагогічного та методичного профілів.

Ефективна здоров'язбережувальна діяльність вчителя ґрунтується на оволодінні ним теорією й методикою формування культури здоров'я, а також системою знань, необхідних для здійснення здоров'язбережувального навчально-виховного процесу і спрямованих на вивчення: нормативно-правового забезпечення системи збереження здоров'я дітей; закономірностей та особливостей їх духовного, фізичного і психічного розвитку; умов життєдіяльності; факторів ризику для здоров'я; ресурсів збереження, зміцнення та відновлення здоров'я; здоров'язбережувальних педагогічних технологій.

Важливим також є обізнаність учителів щодо взаємозв'язку фізіологічної та соціальної зрілості, структурних і функціональних особливостей опорно-рухового апарату, серцево-судинної та дихальної систем. Ці знання необхідні для обґрунтування режиму рухової активності, а також вирішення питань, пов'язаних із проблемами інтелектуальних та емоційних перевантажень, гіподинамії.

Емоційно-ціннісний компонент визначається емоціями, цінностями, потребами, розвитком соціально ціннісних та особистісно значущих мотивів до дії. Він характеризує професійно-педагогічну спрямованість особистості вчителя на основі усвідомлення соціальної значущості проблеми здоров'язбереження у загальноосвітньому навчальному закладі та спрямовує вчителя до здійснення певного виду діяльності. Його складовими є ціннісні орієнтації вчителя, ціннісне та відповідальне ставлення до власного здоров'я і здоров'я оточуючих, потреба у формуванні здоров'язбережувального середовища загальноосвітнього навчального закладу, відчуття і забезпечення комфорту та безпеки у загальноосвітньому навчальному закладі. Цей компонент охоплює цільові настанови, спрямовує на реалізацію мети, спонукає до співпраці, забезпечує передумови для творчої діяльності.

Практично-діяльнісний компонент визначається як сукупність умінь та навичок, що дають змогу вирішувати завдання під час здоров'язбереження з учнями: організація здоров'язбережувального навчально-виховного процесу; вміння проводити діагностику рівня індивідуального здоров'я з урахуванням психосоматичних, конституційних і соціально-духовних особливостей особистості; здійснювати систему рекреаційних та корекційних заходів щодо збереження здоров'я; впроваджувати здоров'язбережувальні педагогічні технології, що враховують вік, соціальне та екологічне середовище; забезпечити соціально-гігієнічні умови життєдіяльності учнів.

Цей компонент охоплює також комунікативні вміння, здатність використовувати різні механізми формування міжособистісних взаємин учасників навчально-виховного процесу, створювати сприятливу емоційну атмосферу, виявляти гнучкість у вирішенні конфліктних ситуацій. Отже, готовність визначається у діях, що виявляються шляхом організаторських та комунікативних умінь.

Сформованість компонентів свідчить про високий рівень готовності вчителів до здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі, що відображається у професійній компетентності

вчителя. Тож, формування готовності вчителів має відбуватися за напрямками, що характеризують структурні компоненти: систематичне оновлення й поповнення знань, необхідних для здійснення здоров'язбережувального навчально-виховного процесу та формування основ культури здоров'я; підвищення мотивації; планова робота з набуття відповідних умінь та практичних навичок щодо вирішення завдань під час здоров'язбережувальної діяльності.

Розуміння сутності компонентів готовності вчителя до здоров'язбереження у загальноосвітньому навчальному закладі дає змогу визначити відповідні критерії.

Когнітивному компоненту готовності вчителів до здоров'язбережувальної діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі відповідає критерій «Знання основ збереження здоров'я учнів у загальноосвітньому навчальному закладі», що характеризується реальним рівнем знань про санітарно-гігієнічні вимоги до організації навчально-виховного процесу в загальноосвітньому навчальному закладі, здоров'язбережувальні педагогічні технології та вплив освітнього середовища на здоров'я учнів.

Критерій «Ставлення до здоров'я учнів» відповідає емоційно-ціннісному компонентові і дозволяє визначити ставлення вчителя до здоров'я учнів, здорового способу життя, а також ступінь відповідальності вчителя власне здоров'я та здоров'я учнів. Цей критерій дає змогу визначити потребу у здоров'язбережувальній діяльності у загальноосвітньому навчальному закладі та розглядати її як усвідомлену й реалізовану дію вчителя, спрямовану на забезпечення умов навчання, психологічного комфорту та безпеки у загальноосвітньому навчальному закладі. Обрання критерію «Сформованість здоров'язбережувального середовища» зумовлене розумінням необхідності формування здоров'язбережувального середовища загальноосвітнього навчального закладу, дотримання санітарно-гігієнічних вимог під час організації навчально-виховного процесу.

Важливими показниками цього критерію є впровадження здоров'язбережувальних педагогічних технологій; активізації співпраці з батьками щодо формування здоров'язбережувального середовища загальноосвітнього навчального закладу. На основі цього критерію визначається ступінь відповідальності вчителя за здоров'язбережувальну діяльність у загальноосвітньому навчальному закладі.

Висновки. Якісна освіта базується на високому рівні професійної компетентності вчителя, його духовності, вмінні ефективно організувати навчально-виховний процес, сформувати здорові стосунки спілкування в колективі учнів, колег, батьків та створити здоров'язбережувальне середовище та організувати здоров'язбережувальну діяльність у загальноосвітньому навчальному закладі.

Список використаних джерел

1. Ананьев Б. Г. Человек как предмет познания: науч. пособие / Б. Г. Ананьев. – СПб, 2001. – 288 с.
2. Безпалько О. В. Організація соціально-педагогічної роботи з дітьми та молоддю у територіальній громаді: теоретико-методичні основи: [монографія] / О. В. Безпалько. – К. : Наук. світ, 2006. – 363 с.
3. Бех І. Д. Виховання особистості: у 2 кн. Кн. 2: Особистісно орієнтований підхід: теоретико-технологічні засади [наук. вид.]. І. Д. Бех. – К. : Либідь, 2003. – 338 с.
4. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології: навч. посіб. / І. М. Дичківська. – К. : Академвидав, 2004. – 352 с.
5. Дьяченко М. И. Психологические проблемы готовности к деятельности / М. И. Дьяченко, Л. А. Кандыбович. – Минск, 1976. – 174 с.
6. Исполитова Н. В. Система профессиональной подготовки студентов педагогического вуза: личностный аспект [монография] / Н. В. Исполитова, М. А. Колесников, Е. А. Соколова. – Шадринск : Исеть, 2006. – 236 с.

7. Капська А. Й. Педагогіка живого слова: навч.-метод, посібник / А. Й. Капська. – К. : ІЗМН, 1997. – 304 с.
8. Козуб М. В. Формирование профессиональной готовности будущих учителей физической культуры к осуществлению здоровьесберегающей деятельности в школе: дисс. ... канд.пед. наук: 13.00.08 / Марина Васильевна Козуб. – Елец, 2007. – 221 с.
9. Кузьмина Н. В. Педагогическое мастерство учителя как фактор развития способностей учащихся / Кузьмина Н. В. // Вопросы психологии. – 1984. – №1. – С. 20-26.
10. Мазур Н. П. Поняття готовності та визначення структурних компонентів готовності майбутніх вчителів інформатики [Електронний ресурс] / Н. П. Мазур. Режим доступу: http://www.kspu.kr.ua/download/conf2013/section5/article_mazur.pdf
11. Моляко В. О. Психологічна готовність до творчої праці / В. О. Моляко. – К. : Знання. – 1989. – 48 с.
12. Ортинський В. Л. Педагогіка вищої школи: навчальний посібник для студентів ВНЗ / В. Л. Ортинський. – К., 2009. – С. 450-471.
13. Слостенин В. А. Профессиональная готовность учителя к воспитательной работе: содержание, структура, функционирование / В. А. Слостенин Процесс подготовки учителя в системе высшего педагогического образования: межвуз. сб. науч. трудов / под ред. В. А. Слостенина. – М. : 1982. – С. 14-28.
14. Сухомлинський В. О. Духовний світ школяра. / В. О. Сухомлинський. – Твори: В 5-ти т. Т. 1. – С. 209-396.
15. Узнадзе Д. Н. Общая психология / Д. Н. Узнадзе; пер. с груз. Е. Ш. Чомахидзе; под ред. И. В. Имедадзе. – СПб. : Питер, 2004. – 413 с.
16. Шапошнікова І. М. Засоби реалізації завдань практичної підготовки майбутнього вчителя початкової школи / І. М. Шапошнікова // Наукові записки. Серія: Історичні та педагогічні науки: Вип. 46 / М-во освіти і науки України, НПУ імені М. П. Драгоманова ; відп ред. М.І. Шкіль; укл. П. В. Дмитренко, Л. Л. Макаренко. – Київ: НПУ, 2002. – С. 150-155.

17. Якиманская И. С. Личностно-ориентированное обучение / И. С. Якиманская. – М. : Наука, 1996. – 278 с.

Тамила Бережная. СТРУКТУРНЫЕ КОМПОНЕНТЫ ГОТОВНОСТИ УЧИТЕЛЕЙ К ЗДОРОВЬЕСБЕРЕГАЮЩЕЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В ОБЩЕОБРАЗОВАТЕЛЬНОМ УЧЕБНОМ ЗАВЕДЕНИИ

В статье выяснено различные подходы к определению понятия готовности учителей к профессиональной педагогической деятельности. Охарактеризованы различные взгляды исследователей о готовности учителей к осуществлению здоровьесберегающей деятельности в общеобразовательном учебном заведении. Определены и описаны структурные компоненты готовности учителя к здоровьесберегающей деятельности.

Ключевые слова: *готовность, здоровьесберегающая деятельность, структурные компоненты, здоровьесберегающая среда.*

Tamila Berezhna. STRUCTURAL COMPONENTS OF READINESS OF TEACHERS TO TO HEALTH-PRESERVING ACTIVITY IN EDUCATIONAL INSTITUTION

In the article revealed different approaches to the definition of teachers' professional readiness to educational activities based on the theoretical analysis of scientific and educational literature. And also described different views of researchers about the readiness of the future teacher to realization of health-preserving activity in educational institution. The essence of the concept of readiness of teachers to formation of healthy environment. Described structural components of teachers' readiness to formation of healthy environment of an educational institution.

Key words: *readiness, health-preserving activity, structural components, healthy environment, cognitive component.*